

Arrest

nr. 209 367 van 17 september 2018
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. BUYCK
Lombardenvest 34 / 2de verdiep
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 april 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 maart 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 april 2018 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. NIKKELS, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 11 september 2017 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Er wordt de verzoekende partij een bijlage 19ter overhandigd, waarin staat dat zij ten laatste op 21 december 2017 bewijzen moet overmaken dat zij ten laste van de burger van de Unie was voor zij naar België kwam of moet bewijzen dat zij inwoonde bij de burger van de Unie voor deze burger naar België kwam.

Op 9 maart 2018, met kennisgeving op 14 maart 2018, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing met de volgende motieven:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.09.2017 werd ingediend door:

Naam: U.

Voornaam: U.

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: 20.11.1990

Geboorteplaats: K.-E.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 11.09.2017 gezinshereniging aan met zijn schoonzus, zijnde C. A., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 worden volgende documenten voorgelegd:

- Turkse gezinssamenstelling dd. 13.11.2017 met vermelding van zowel betrokkene als zijn: dit attest maakt echter geen melding van de referentiepersoon. Voor zover dit document dient aanvaard te worden als begin van bewijs dient opgemerkt te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat het gegeven dat betrokkene en zijn broer, ooit als broers gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, niet is wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden.

- attesten dd. 04.08.2017 en 13.11.2017 vanwege het Turkse kadaster waaruit blijkt dat erop datum van de attesten geen eigendommen geregistreerd stonden op naam van betrokkene; attest dd. 13.11.2017 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest niet geregistreerd is bij de Turkse belastingdienst: echter, deze attesten zeggen enkel iets over de situatie in augustus / november 2017. Bovendien dient vermeld te worden dat, bij gebrek aan voldoende duidelijkheid over wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd, en waar hij de afgelopen jaren - na zijn ambtshalve schrapping op 13.05.2013 - verbleef, de relevantie van deze documenten onvoldoende duidelijk is.

- gezinssamenstelling dd. 30.11.2017, afgeleverd te Heusden-Zolder; getuigschrift van woonst dd. 30.11.2017 op naam van betrokkene

- verklaring van lidmaatschap De Voorzorg op naam van betrokkene en de referentiepersoon en haar gezinsleden
- attesten dd. 11.09.2017 en 30.11.2017 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon en haar gezinsleden tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Heusden-Zolder
- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode januari 2016 - oktober 2017
- loonfiches op naam van de echtgenoot van de referentiepersoon voor de periode januari 2016 - juni 2017
- bewijzen geldstortingen (DHB Bank) vanwege de referentiepersoon ten gunste van een derde dd. 04.09.2006, 09.10.2006, 05.03.2007, 31.03.2008 en 04.12.2009: deze stortingen zijn niet gericht aan betrokkene, en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- bewijzen geldstortingen (DHB Bank) vanwege de referentiepersoon ten gunste van betrokkene dd. 03.11.2008, 05.01.2009, 03.03.2009, 06.04.2009, 04.05.2009, 11.06.2009: echter, deze geldstortingen zijn te beperkt en onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- bewijzen geldstortingen (ING) vanwege de referentiepersoon ten gunste van betrokkene dd. 20.10.2017 en 08.11.2017: deze stortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in ons land, en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 11.09.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert september 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de schoonzus en broer van betrokkene zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van:

“Schending van een substantiële vormvereiste, meer bepaald de motiveringsplicht vervat in artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 (de wet op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen), Schending van artikel 47/1, 47/3 en 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Schending het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel”

Zij geeft in eerste instantie een weergave van feiten en een theoretisch betoog over de door haar aangevoerde grieven als volgt:

“De heer U.U., van Turkse nationaliteit, geboren 20.11.1990 te K., woonachtig (...) diende op 11.09.2017 aanvraag machtiging tot verblijf van meer van 3 maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie in het kader van gezinshereniging met zijn schoonzuster mevrouw A. C., van Nederlandse nationaliteit, woonachtig (...).

Naar aanleiding van deze aanvraag machtiging tot verblijf werd de bloed- en aanverwantschapsband met de burger van de Unie aangetoond doormiddel van de voorlegging van geboorteakte van verzoeker en zijn broer C. U. met wie hij gezin vormde in Turkije (zij zijn beiden geboren zijn uit zelfde ouders). De verwantschapsband met mevrouw A. C. werd aangetoond door voorlegging van de huwelijksakte van de heer C. U., van Nederlandse nationaliteit en mevrouw A. C., van Nederlandse nationaliteit.

Tevens werd Turks paspoort voorgelegd en geboorteakte van verzoeker zelf.

Na aflevering van bijlage 19ter werd tijdig een lijvig dossier voorgelegd door de heer U.U.

Aanvraag machtiging tot verblijf werd ingediend in toepassing van artikel 47/1 en 47/3 van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/1 luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1 de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en dit bedoeld wordt in artikel 40bis, §2,2 °;

2 de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie •

3° ...

Artikel 47/3 van de Wet van 15.12.1980 luidt als volgt:

§1.

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§3....”

2.2. Concreet houdt de verzoekende partij voor:

“Verzoeker toonde in zijn aanvraag aan dat hij samen met zijn broer opgroeide in hetzelfde gezin.

De referentiepersoon, mevrouw A. C. is gehuwd met de broer van verzoeker.

Verzoeker diende aan te tonen dat hij in het land van herkomst, in dit geval Turkije, ten laste was van der referentiepersoon en burger van de Unie, mevrouw A. C.. Hij diende dus een afhankelijkheidsband aan te tonen ten opzichte van zijn schoonzuster.

Door verzoeker werd aangetoond dat mevrouw C. op verscheidene tijdstippen gelden overmaakte aan mevrouw M. C., de moeder van verzoeker, en dit in de periode van 2006 tot en met 2009.

In de desbetreffende periodes werden aanzienlijke bedragen overgemaakt aan de moeder van verzoeker en dit op een ogenblik dat verzoeker nog minderjarig was.

De bestreden beslissing stelt dat de bewezen geldstortingen (DHB Bank vanwege de referentiepersoon ten gunste van een derde d.d. 04.09.2006, 09.10.2006, 05.03.2007, 31.03.2008 en 04.12.2009;"deze stortingen zijn niet gericht aan betrokkene en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging") niet in overweging kunnen genomen worden, dit terwijl het aanzienlijke bedragen betreft die gestort werden aan de moeder van verzoeker die op datum van deze stortingen alleszins voor de periode voorafgaand 04.12.2009 nog minderjarig was en als dusdanig niet zelf rechtstreeks stortingen kreeg aangezien verzoeker in die periode nog onderhoudsgerechtigd was ten opzichte van zijn moeder en geen bankrekening had.

De financiële steun verschaft door de referentiepersoon had evenwel evident tot doel het gezin van mevrouw UZUN, waarvan verzoeker deel uit maakte, te onderhouden onder meer om de kinderen die nog minderjarig waren te voorzien in hun levensbehoeften.

Dat de stortingen niet rechtstreeks aan de verzoeker plaats vonden, die op dat ogenblik nog minderjarig was, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker toen reeds onderhouden werd door de referentiepersoon, via de omweg langs zijn moeder.

Verzoeker maakte dus deel uit van het gezin van zijn moeder en was woonachtig op hetzelfde adres samen met zijn moeder.

Overgemaakte stortingen aan de moeder van verzoeker, kaderen dus wel degelijk in het onderhoud van verzoeker die als minderjarige niet in aanmerking kwam voor rechtstreekse stortingen.

De bestreden beslissing kan dan ook niet gevolgd worden:

- *waar deze stelt dat de stortingen die plaatsvonden in 2006, 2007 en 2008, niet rechtstreeks gericht waren aan verzoeker maar aan zijn moeder, niet in overweging kunnen genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, daar waar uit deze stortingen onbetwistbaar blijkt dat het gezin van verzoeker waar hij als minderjarige deel van uitmaakte en tempore non suspecto reeds ondersteund werd door de referentiepersoon mevrouw A. C.,*
- *vanaf het ogenblik dat verzoeker meerderjarig was stortingen aan zijn persoon rechtstreeks plaats vonden, met onder meer in de periode november 2008 en 2009 waaruit blijkt dat op regelmatige basis stortingen plaats vonden met het oog op het onderhoud van verzoeker door zijn schoonzuster.*

Bestreden beslissing kan dan ook niet gevolgd worden en is gebrekkig gemotiveerd:

- *waarin voorgehouden wordt dat onvoldoende aangetoond is dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst, of origine, financieel ten laste was van de referentiepersoon,*
- *daar waaruit de uitgevoerde stortingen blijkt dat er wel degelijk ondersteuning was door de referentiepersoon van verzoeker.*

De bestreden beslissing houdt voor dat verzoeker niet aantoonde dat hij in het land van herkomst onvermogen was.

Verzoeker laat opmerken dat hij aantoonde over geen onroerende goederen te beschikken in Turkije, zijn land van herkomst, en dat geen enkele registratie in welke periode dan ook bekend is waaruit blijkt dat hij enig onroerend goed zou bezitten in Turkije.

Aangezien Turkije net als België beschikt over een kadaster, waar de eigendomsverwervingen, titels en kopen en verkopen geregistreerd staan, bevestigt het door verzoeker voorgelegde attest dat hij niet beschikt over enig onroerend goed noch in het verleden noch in het heden, omdat immers kopen en verkopen vermeld worden in het kadasterbureau en het door de verzoeker voorgelegde attest bevestigt dat er geen enkele registratie voor handen is, vanuit welke periode dan ook.

Met betrekking tot mogelijke inkomsten heeft verzoeker attest afgeleverd door de bevoegde autoriteiten die bevestigen dat er geen gekende inkomsten zijn in zijn hoofd, zowel voor het verleden als voor het heden. Verzoeker had geen inkomsten.

De motivering van de bestreden beslissing waarin deze voorhoudt dat verzoeker op datum van aflevering attest, zijnde 13.11.2017, niet geregistreerd is bij de Turkse belastingdienst en deze attesten enkel iets zeggen over de situatie in augustus / november 2017, miskent de draagwijdte van dit attest aangezien het attest uitdrukkelijk vermeldt dat er geen registratie is die natuurlijk betrekking heeft op het al dan niet gekend zijn bij de Turkse belastingdiensten van verzoeker en zich niet beperkt tot de dag van aanvraag van het attest onvermogensheid.

Door de voorgelegde attesten, zowel met betrekking tot de steun in het verleden aan verzoeker vanwege zijn schoonzuster als de nodige bewijzen van onvermogensheid en het niet eigenaar zijn van een onroerend goed buiten beschouwing te laten in de beoordeling van de situatie van verzoeker, miskent de bestreden beslissing de voorwaarden van artikel 47/1 en 47/3 van de Wet van 15.12.1980.

Minstens is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd waarom de voorgelegde bewijzen zonder meer buiten beschouwing dienen te worden gelaten.

Verzoeker heeft onbetwistbaar aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon in de periode voorafgaand de aanvraag te bewijzen waarvan de nodige betalingsbewijzen verricht door de referentiepersoon aan verzoeker werden voorgelegd.

Evenmin kan de bestreden beslissing gevolgd worden waar gesteld wordt dat niet aangetoond is dat verzoeker ten laste zou zijn van de referentiepersoon in België daar waar verzoeker niet alleen gedomicilieerd is op hetzelfde adres van de referentiepersoon en als dusdanig in natura door referentiepersoon onderhouden wordt, maar bovendien op regelmatige basis financiële hulp door middel van betalingen door de referentiepersoon mevrouw A. C. aan verzoeker werden gedaan.

Verzoeker heeft nooit aangevoerd dat hij met de referentiepersoon deel uitmaakte van hetzelfde gezin in zijn land van herkomst, hij heeft wel aangetoond dat de referentiepersoon hem tijdens zijn verblijf in het land van herkomst onderhouden heeft net zoals dit nu gebeurt nu verzoeker deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, op hetzelfde adres gedomicilieerd is en door zijn schoonzus zowel in natura als financieel onderhouden wordt.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. Ofschoon de raad zich bij beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats mag stellen van de bevoegde overheid beschikt zij wel over een marginale toetsingsbevoegdheid.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feiten vinding.

Respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat bij het nemen van een beslissing de overheid zich moet steunen op alle gegevens van het dossier, alle daarin vervatte dienstige stukken.

Door geen rekening te houden met de stortingen verricht aan de moeder van verzoeker op het ogenblik dat deze nog minderjarig was en deel uitmaakte van het gezin van zijn moeder en met de latere stortingen wanneer verzoeker meerderjarig was, met andere woorden door deze stortingen zonder meer buiten beschouwing te laten en de bewijzen van onvermogensheid en het niet bezitten van onroerend goed niet in overweging te nemen, ofschoon deze afgeleverd werden door de bevoegde overheden, schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, minstens de motiveringsverplichting aangezien juist uit deze voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker ontegensprekelijk in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, met name zijn schoonzus, en verzoeker geen onroerende goederen heeft in Turkije en daar geen inkomsten genoot.

De bestreden beslissing schendt dan ook de aangehaalde wetsartikelen."

2.3. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft deze tot doel de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur

zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In dit geval worden de juridische en feitelijke grondslagen duidelijk vermeld. De bestreden beslissing verwijst naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en naar artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet.

Verder wijst de bestreden beslissing erop waarom niet afdoende is aangetoond dat de verzoekende partij, voor deze in België aankwam, ten laste was van de EU-burger of dat zij bewezen heeft dat zij inwoonde bij de burger van de Unie, voor deze in België aankwam. Deze motieven zijn afdoende en zijn van toepassing op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en legt deze uit dat het legaal verblijf van de verzoekende partij is verstreken en dat de verzoekende partij thans niet inwoont in het originele kerngezin en bovendien meerderjarig is. De bestreden beslissing stipt aan dat de verzoekende partij geen minderjarige kinderen heeft en niet blijkt dat zij gezondheidsproblemen kent.

Voorts wijst de bestreden beslissing op de toepassing van artikel 7, 1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De schending van deze bepalingen is niet aangetoond.

2.4. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij betwist niet dat zij de hierboven geschetste bewijzen niet heeft overgemaakt. Zij stelt zelfs dit niet te kunnen. Het gegeven dat de verzoekende partij in België was toen haar broer werd geboren, maakt niet dat de bestreden beslissing onwettig is genomen. Uit de bestreden beslissing blijkt evenmin dat dit feit zou betwist worden door de verwerende partij. Dit feit doet geen afbreuk aan de wettelijke bepaling, waaronder artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet:

“§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De verzoekende partij weerlegt evenmin dat zij een familielid is onder de toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, met name: *“2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”*

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet voorziet slechts in de mogelijkheid een verblijfskaart te verkrijgen voor de volgende familieleden:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

In dit geval betreft het niet een relatie van partnerschap met de referentiepersoon, zoals bedoeld in artikel 47/1, 1°, van de Vreemdelingenwet, maar een relatie met de schoonzus, van Nederlandse nationaliteit. Evenmin zijn indicaties gegeven dat er gezondheidsredenen voorhanden zijn, zoals bedoeld in artikel 47/1, 3°, van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de verzoekende partij te bewijzen dat zij ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van diens gezin in het herkomstland. Deze bewijzen zijn niet afdoende voorhanden.

De verzoekende partij stelt:

“Verzoeker heeft nooit aangevoerd dat hij met de referentiepersoon deel uitmaakte van hetzelfde gezin in zijn land van herkomst, hij heeft wel aangetoond dat de referentiepersoon hem tijdens zijn verblijf in het land van herkomst onderhouden heeft net zoals dit nu gebeurt nu verzoeker deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, op hetzelfde adres gedomicilieerd is en door zijn schoonzus zowel in natura als financieel onderhouden wordt.”

De verzoekende partij betwist dus niet dat zij geen deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Derhalve moet enkel onderzocht worden of de verzoekende partij afdoende heeft aangetoond dat zij ten laste was van de referentiepersoon, recentelijk voor haar komst naar België.

De bestreden beslissing stelt over dit punt:

“- attesten dd. 04.08.2017 en 13.11.2017 vanwege het Turkse kadaster waaruit blijkt dat erop datum van de attesten geen eigendommen geregistreerd stonden op naam van betrokkene; attest dd. 13.11.2017 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest niet geregistreerd is bij de Turkse belastingdienst: echter, deze attesten zeggen enkel iets over de situatie in augustus / november 2017. Bovendien dient vermeld te worden dat, bij gebrek aan voldoende duidelijkheid over wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd, en waar hij de afgelopen jaren - na zijn ambtshalve schrapping op 13.05.2013 - verbleef, de relevantie van deze documenten onvoldoende duidelijk is.

-bewijzen geldstorting (DHB Bank) vanwege de referentiepersoon ten gunste van een derde dd. 04.09.2006, 09.10.2006, 05.03.2007, 31.03.2008 en 04.12.2009: deze storting is niet gericht aan betrokkene, en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- bewijzen geldstorting (DHB Bank) vanwege de referentiepersoon ten gunste van betrokkene dd. 03.11.2008, 05.01.2009, 03.03.2009, 06.04.2009, 04.05.2009, 11.06.2009: echter, deze geldstorting is te beperkt en onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- bewijzen geldstorting (ING) vanwege de referentiepersoon ten gunste van betrokkene dd. 20.10.2017 en 08.11.2017: deze storting dateert van na de aankomst van betrokkene in ons land, en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 11.09.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

- Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon.

- Het gegeven dat betrokkene sedert september 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

- *Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.*" (eigen onderlijning)

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar aanvraag gezinshereniging heeft ingediend op 11 september 2017. Zoals de bestreden beslissing stelt, komen de geldstorting, na de komst naar België, niet in aanmerking ter beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon in het herkomstland. De geldstorting die gaat over de periode 2006-2009 en wel betrekking hebben op een periode dat de verzoekende partij in het herkomstland woonde, zijn onvoldoende recent om een tenlastelegging te weerhouden. Deze dateren van elf tot negen jaar geleden en de verzoekende partij laat de verwerende partij in het ongewisse over haar verblijf en een eventuele tenlastelegging in de periode 2010 tot haar komst in België. Bovendien klemmt dit nog meer nu de verzoekende partij reeds in België heeft verbleven en op 13 mei 2013 ambtshalve werd geschrapt. De verzoekende partij had een asielaanvraag ingediend en bij beslissing van 23 oktober 2012 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend aan haar. Met aangetekende brief van 30 november 2012 werd een inmiddels definitief bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gegeven. De verzoekende partij heeft vanaf 22 november 2011 tot 2 februari 2013 in België verbleven en geen gezinshereniging aangevraagd. De verzoekende partij levert geen enkele aanduiding over het bestaan van enige afhankelijkheid na deze schrapping. Wel integendeel, uit het administratief dossier blijkt ten overvloede dat een aanvraag tot het verkrijgen van een beroepskaart voor vreemdelingen, met het oog op het uitoefenen van een bakkerij, ingediend op 15 november 2012, werd afgewezen door de overheid. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris besliste kennelijk redelijk dat deze geldstorting te beperkt zijn en onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs.

De verzoekende partij verklaart geboren te zijn op 20 november 1990, hetzij 27 jaar oud wanneer zij het gezin van de referentiepersoon vervoegde. De verzoekende partij zou met haar broer terug samenwonen in België sedert september 2017. Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij voordien een onafhankelijk leven leidde. De verzoekende partij legde slechts elf geldstorting vanwege haar broer of haar schoonzus voor, waarvan de bestreden beslissing opmerkte dat het slechts om beperkte bedragen gaat en dit slechts een beperkte periode betreft. Gelet op de lange duur, waar de verzoekende partij en diens broer gescheiden leefden, kan redelijkerwijze gesteld worden dat het geldstorting betreffen over een te beperkte periode. Bovendien gaat de verzoekende partij voorbij aan het motief dat stelt dat er onduidelijkheid is waar zij verbleef na haar ambtelijke schrapping in België op 13 mei 2013, en wanneer zij België opnieuw is binnen gereisd.

In het licht hiervan is het gegeven, dat storting werden overgemaakt aan de moeder van de verzoekende partij tot haar meerderjarigheid en vervolgens aan de verzoekende partij zelf, irrelevant. Kritiek, gericht op het motief dat er geldstorting voorhanden zijn, niet gericht aan de verzoekende partij zelf, is gericht op een overtollig motief zodat dit niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het besluit, dat niet afdoende is aangetoond dat de verzoekende partij financieel ten laste was van de referentiepersoon voor haar komst naar België, vindt steun in het administratief dossier, is correct en kennelijk redelijk. Dit volstaat om de aanvraag af te wijzen.

Verder stelt de bestreden beslissing correct (in het licht van wat voorafgaat zelfs overbodig) dat de attesten van 4 augustus 2017 en 13 november 2017 van het Turks kadaster en het attest van 13 november 2017 van de Turkse belastingdienst nietszeggend zijn over de situatie van de verzoekende partij voor augustus 2017 en de relevantie van deze documenten onvoldoende duidelijk is. Immers heeft de verzoekende partij geen gegevens voorgelegd over haar situatie tussen bijvoorbeeld 2013 en begin 2017. De attesten zijn vaag bij gebrek aan enige tijdsduiding. Hierdoor is het kennelijk redelijk te stellen dat deze attesten nietszeggend zijn over het vermogen van de verzoekende partij. Met deze attesten, gelet op het ontbreken van recentere bewijzen van storting in het herkomstland (dus van een tenlasteneming door de referentiepersoon), toont de verzoekende partij haar onvermogen niet aan. De Raad merkt op dat uit deze attesten niet blijkt dat de verzoekende partij steeds in het herkomstland onvermogen was. Het attest van 4 augustus 2017 stelt slechts: *"Er is geen verslag van het bestaan*

van goederen over bovenvermelde persoon na het onderzoek door ons directoraat". Het attest van 13 november 2017 stelt: *"Door ons directie werd er een onderzoek gedaan over u of u in ons regio een onroerend goed bezit. Er werd geen registratie gevonden over u."* Deze attesten zeggen dus niets over de periode waar het gedane onderzoek op slaat. De bewering van de verzoekende partij dat hieruit kan afgeleid worden dat de verzoekende partij nooit onroerend goed bezat, kan niet gevolgd worden. Ook het attest van 13 november 2017 van de Turkse belastingdienst spreekt zich niet uit over het verleden en is nietszeggend temeer niet geweten is waar de verzoekende partij verbleef onder meer in de periode 2013 tot aan haar komst in België. De draagkracht van deze attesten werd door de verwerende partij niet miskend. De motieven over deze attesten zijn afdoende.

Voorts leest de verzoekende partij de bestreden beslissing verkeerd waar zij afleidt dat gesteld wordt dat niet is aangetoond dat de verzoekende partij sedert haar komst in 2017 naar België niet ten laste zou zijn van de referentiepersoon. De bestreden beslissing stelt enkel, correct, dat de thans bestaande domiciliëring van de verzoekende partij bij de referentiepersoon geen afbreuk doet aan de vaststelling dat niet is bewezen, in het kader van de artikelen 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet, dat een tenlasteneming voorhanden was toen de verzoekende partij verbleef in het herkomstland, voldoende recent voor de vervoeging. De bestreden beslissing spreekt zich niet uit (wat ook niet nodig is) over een eventuele huidige tenlasteneming van de verzoekende partij door de referentiepersoon.

De verzoekende partij gaat voorbij aan de letterlijke tekst van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat *"als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd (...) de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie"* (eigen onderlijning), waaruit duidelijk blijkt dat de aanvrager in het verleden in het land van herkomst ten laste diende te zijn of deel diende uit te maken van het gezin van de referentiepersoon.

Bovendien wijst de Raad met betrekking tot de interpretatie van het begrip *"in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie"*, in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, op het volgende. Hoewel de bewoordingen *"in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin"*, vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38) (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

De Raad wijst erop dat een omzetting er niet toe mag leiden dat aan artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn een meer beperkte werkingssfeer wordt toegekend in de Belgische wetgeving.

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, van het VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige

geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Küçükdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3, van het VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

In dit kader kan vervolgens nuttig worden verwezen naar het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*), net als naar de conclusie van de advocaat-generaal in deze.

In genoemd arrest wordt het volgende gesteld:

“31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (eigen onderlijning). Uit deze bewoordingen blijkt dat het dient te gaan om een ander land dan het gastland.

Volgens het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie” aan te tonen en dit omwille van “bijzondere feitelijke omstandigheden”, zoals onder meer “financiële afhankelijkheid” en “het behoren tot het huishouden”. Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest, kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie, te wiens laste hij is.

Uit de bewoordingen “kort voor dat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde”, blijkt duidelijk dat een verblijf samen met de referentiepersoon jaren voor de komst naar België niet volstaat.

Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat de bestreden beslissing op correcte wijze artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet heeft toegepast. Het kan niet ernstig worden betwist, gelet op het voorgaande dat de bestreden beslissing terecht stelt dat: “Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet

afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om deze beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Over de inhoud van de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten geeft de verzoekende partij geen kritiek.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.6. De verzoekende partij hanteert dezelfde grieven om de schending van het redelijkheidsbeginsel aan te tonen.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is niet het geval. De bestreden beslissing is kennelijk redelijk.

2.7. Het enig middel is ongegrond, zoals de nota met opmerkingen terecht voorhoudt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend achttien door:

Mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN